

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 312/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Ladislava Orosza a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Kalinovou, Cukrová 2272/14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 199/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 199/2016 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je otcom maloletých detí [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], obe štátne občianky [REDACTED] (ďalej len „maloleté deti“). Rodičia maloletých detí, a teda sťažovateľ a [REDACTED], [REDACTED], rod. [REDACTED] (ďalej len „matka“), uzavreli manželstvo v roku 2004 na Slovensku a v tom istom roku sa presťahovali do [REDACTED] kde sťažovateľ začal vykonávať prax lekára. Dňa 6. januára 2011 matka maloleté deti neoprávnene premiestnila z [REDACTED] krajiny ich obvyklého pobytu, na Slovensko a odmieta sa vrátiť.

Sťažovateľ 31. januára 2011 doručil Okresnému súdu Bratislava I návrh na nariadenie návratu maloletých detí na územie ich obvyklého pobytu, t. j. do [REDACTED]. Okresný súd Bratislava I uznesením sp. zn. 1 P 50/2011 z 1. júla 2011 (ďalej aj „rozhodnutie o nariadení návratu“) nariadil návrat maloletých detí na územie pod jurisdikciu krajiny ich obvyklého pobytu do [REDACTED].

Matka maloletých detí podala proti označenému rozhodnutiu v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 20 CoP 57/2011 z 26. októbra 2011 odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Rozhodnutie o nariadení návratu nadobudlo právoplatnosť 2. decembra 2011 a vykonateľnosť 8. júla 2011.

Keďže matka na žiadosť sťažovateľa, aby mu odovzdala maloleté deti, nereagovala a dobrovoľne neplnila vykonateľné rozhodnutie o nariadení návratu, sťažovateľ 6. februára 2012 doručil okresnému súdu návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Okresný súd 9. februára 2012 vyzval matku na podrobenie sa a rešpektovanie povinností vyplývajúcich z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 P 50/2011 z 1. júla 2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 CoP 57/2011 z 26. októbra 2011. Matka na výzvu nereagovala.

Matka 1. marca 2012 doručila okresnému súdu návrh na prerušenie konania s odôvodnením, že podala podnet generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania. Okresný súd uznesením sp. zn. 17 Em 1/2012 z 26. marca 2012 konanie o výkon rozhodnutia prerušil. Následne sťažovateľ 12. júla 2012 doručil okresnému súdu návrh na pokračovanie v konaní. Okresný súd uznesením zo 14. augusta 2012 zrušil svoje uznesenie o prerušení výkonu rozhodnutia z 26. marca 2012, pretože odpadli dôvody prerušenia.

Uznesením č. k. 17 Em 1/2012-119 z 18. októbra 2012 okresný súd zamietol návrh na súdny výkon rozhodnutia o nariadení návratu. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 15. novembra 2012 odvolanie. Krajský súd uznesením č. k. 8 CoP 521/2012-145 z 26. júna 2013 uznesenie prvostupňového súdu potvrdil. Uznesenie okresného súdu č. k. 17 Em 1/2012-119 z 18. októbra 2012 nadobudlo právoplatnosť 23. augusta 2013.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 19 C 11/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. mája 2013, bolo manželstvo sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] rozvedené a konanie o úpravu pomerov k ich maloletým deťom bolo zastavené.

Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 267/2013 z 18. júna 2013 rozhodol o sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 24. mája 2013 tak, že sťažnosť odmietol.

Nálezom č. k. II. ÚS 361/2014-49 z 27. mája 2015 ústavný súd rozhodol o v poradí druhej sťažnosti sťažovateľa podanej ústavnému súdu 22. októbra 2013 tak, že uznesením krajského súdu č. k. 8 CoP 521/2012-145 z 26. júna 2013 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa

čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a zároveň bolo sťažovateľovi priznané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €.

Ústavný súd uznesenie krajského súdu č. k. 8 CoP 521/2012-145 z 26. júna 2013 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu uznesením č. k. 8 CoP 330/2015-175 z 3. augusta 2015 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 17 Em 1/2012-119 z 18. októbra 2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ sa 30. novembra 2015 obrátil na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) so sťažnosťou proti Slovenskej republike pre porušenie jeho základných práv zakotvených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru.

Sťažovateľ sa 22. februára 2016 obrátil na ústavný súd v poradí s tret'ou sťažnosťou. Ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 674/2016 zo 14. decembra 2016 rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení so základným právom na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základným právom na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy a právom na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012 porušené boli a zároveň bolo sťažovateľovi priznané finančné zadost'učinenie v sume 4 000 €.

Okresný súd uznesením č. k. 17 Em 1/2012-315 z 15. apríla 2016 návrh na súdny výkon rozhodnutia o nariadenie návratu maloletých detí na územie a pod jurisdikciu krajiny ich obvyklého pobytu do ■■■■■ zamietol.

Krajský súd uznesením č. k. 8 CoP 199/2016-334 z 3. augusta 2016 ako odvolací súd uznesenie č. k. 17 Em 1/2012-315 z 15. apríla 2016 potvrdil. Uznesenie okresného súdu

č. k. 17 Em 1/2012-315 z 15. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) nadobudlo právoplatnosť 22. augusta 2016.

Sťažovateľ podal 17. októbra 2016 proti uzneseniu krajského súdu č. k. 8 CoP 199/2016-334 z 3. augusta 2016 dovolanie a zároveň sa 20. októbra 2016 obrátil na ústavný súd v poradí už so štvrtou sťažnosťou.

Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 362/2017 z 30. mája 2017 odmietol sťažnosť sťažovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 Cdo 2/2017 z 29. novembra 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. januára 2018, odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné.

Európsky súd pre ľudské práva vo veci sťažovateľa proti Slovenskej republike rozsudkom z 21. novembra 2017 druhým výrokom vyhlásil sťažnosť za prípustnú, pričom v treťom a štvrtom výroku rozhodol o porušení čl. 8 dohovoru a zároveň priznal sťažovateľovi spravodlivé finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € a náhradu trov konania v sume 5 400 €. Vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľa zamietol.

Sťažovateľ v tejto v poradí piatej sťažnosti namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil predovšetkým tým, že už v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 17 Em 1/2012-315 z 15. apríla 2016 poukázal na to, že mu neboli doručené dôkazy, na základe ktorých okresný súd rozhodol, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom podľa sťažovateľa išlo o závažné dôkazy (správa z psychologického vyšetrenia z 26. októbra 2015 a lekárska správa zo 4. marca 2016), ktoré boli predložené matkou maloletých detí.

Sťažovateľ zastáva názor, že argumentácia krajského súdu ako súdu druhej inštancie týkajúca sa toho, že účastník mohol nahliadnuť do spisu, a teda nedoručením namietaných dôkazov mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom, neobstojí. Sťažovateľ v súvislosti

s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie v sťažnosti taktiež uviedol, že maloleté deti v konaní pred okresným súdom neboli vypočuté, keďže z predložených dôkazov vyplýva, že tieto správy (dôkazy) boli vypracované len na základe pohovorov s matkou.

Podľa sťažovateľa tak napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a to „*porušením zásady rovnosti zbraní, keďže sťažovateľ nebol informovaný o dôkazoch, na základe ktorých okresný súd rozhodol a nemohol sa k nim vyjadriť a krajský súd túto námietku sťažovateľa neakceptoval*“.

Sťažovateľ tiež poukázal na to, že «*„súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom súdu druhej inštancie. Krajský súd v Košiciach v odôvodnení svojho uznesenia zo dňa 3. 8. 2015, č. k. 8 CoP/330/2015 (ktorým po náleze ústavného súdu vrátil vec okresnému súdu), uviedol, že je nevyhnutné zistiť relevantné skutočnosti pre nariadenie výkonu rozhodnutia, t. j. kde a u koho sa maloleté deti nachádzajú aký je ich súčasný zdravotný stav a so zreteľom na tento, či je možný ich okamžitý, prípadne v akej lehote návrat do krajiny obvyklého pobytu.“ Súd prvej inštancie mal teda zisťovať len to, kde sa maloleté deti nachádzajú, aký je ich zdravotný stav a po tomto zistení nariadiť okamžitý návrat do krajiny obvyklého pobytu, prípadne vzhľadom na možný prechodný zhoršený zdravotný stav takýto návrat posunúť na neskorší vhodný čas.*».

Okrem už uvedeného namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľ v sťažnosti taktiež namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného čl. 13 dohovoru, ktoré odôvodnil najmä skutočnosťou, že predmetné konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 17 Em 1/2012 sa začalo 1. februára 2012 a do vydania uznesenia krajského súdu č. k. 8 CoP 199/2016-334 z 3. augusta 2016 uplynuli 4 roky a 6 mesiacov. K prietahom podľa sťažovateľa dochádzalo aj po náleze ústavného súdu č. k. II. ÚS 361/2014-49 z 27. mája 2015, keďže od rozhodnutia krajského súdu č. k. 8 CoP 330/2015-175 z 3. augusta 2015, ktorým vec vrátil okresnému súdu na ďalšie

konanie, do rozhodnutia okresného súdu č. k. 17 Em 1/2012-315 z 15. apríla 2016 uplynulo 8 mesiacov. Spôsobené prietahy v konaní sú podľa sťažovateľa v tomto prípade neospravedliteľné.

Sťažovateľ ďalej poukazuje na existujúcu judikatúru, z ktorej podľa jeho názoru vyplýva, že „... konania, ktoré sa týkajú rodičovskej zodpovednosti vrátane výkonu konečného rozhodnutia, vyžadujú bezodkladné prerokovanie a musia mať rýchly priebeh, lebo plynutie času môže mať nenapraviteľné dôsledky pre vzťahy medzi dieťaťom a rodičom, s ktorým nežije. Primeranosť opatrení sa preto posudzuje podľa rýchlosti jeho uplatnenia (napr. prípad *Maire proti Portugalsku* zo dňa 26. 6. 2003, bod 74 a *Ignaccolo-Zenide proti Rumunsku* zo dňa 25. 1. 2000, bod 102). Podľa európskeho súdu orgány zmluvného štátu Haagskeho dohovoru majú povinnosť prijať primerané a účinné opatrenia na zabezpečenie rýchleho návratu dieťaťa.

Účel Haagskeho dohovoru predpokladá výraznú snahu na strane súdov a orgánov zmluvného štátu Haagskeho dohovoru, aby sa zabezpečilo nielen urýchlené rozhodnutie v konaniach o nariadení návratu, ale aby sa návrat dieťaťa v skutočnosti aj vykonal. Akékoľvek rozhodnutia súdov, ktoré proces návratu dieťaťa zdržujú alebo na druhej strane nečinnosť súdov, je považované jednak za porušenie práva na rešpektovanie rodinného života podľa článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľ v sťažnosti napokon namieta aj porušenie svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a základného práva na ochranu rodičovstva a na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy, ku ktorému malo dôjsť v napadnutom konaní okresného súdu i v napadnutom konaní krajského súdu, a to odňatím možnosti starať sa osobne o svoje maloleté deti.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva na ochranu rodičovstva a na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy sťažovateľ uviedol, že uvedené práva boli porušené postupom a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu tým, že sťažovateľ nemohol vykonávať svoje rodičovské práva a povinnosti a k obnoveniu jeho opatrovníckeho práva nedošlo. Podľa sťažovateľa mu konajúce súdy neposkytli účinnú ochranu pred neoprávneným zásahom do jeho súkromného a rodinného života, a tak porušili jeho základné právo podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 8 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti túto prijal na ďalšie konanie a po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom:

„1. Právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod spis. zn. 17 Em/1/2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach, konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP/199/2016, porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 a práva na účinný prostriedok nápravy zaručený čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod spis. zn. 17 Em/1/2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach, konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP/199/2016, porušené bolo.

3. Právo [REDAKOVANÉ] na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa článku 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života podľa článku 8. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu rodičovstva a na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 1 a 4 Ústavy SR postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod spis. zn. 17 Em/1/2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach, konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP/199/2016, porušené bolo.

4. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. 8. 2016, č. k. 8 CoP/199/2016-334 a uznesenie Okresného súdu Michalovce zo dňa 15. 4. 2016, č. k. 17 Em/1/2012-315 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie.

5. Okresnému súdu Michalovce sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em/1/2012 konal bez zbytočných prieťahov.

6. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30.000,- €.

7. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 325,42 € na účet advokátky JUDr. Ivety Kalinovej, Advokátska kancelária, Cukrová 14, 811 08 Bratislava. “

Sťažovateľ navrhuje priznanie finančného zadosťučinenia, ktoré odôvodňuje skutočnosťou, že «*Samotné deklarovanie porušenia základných práv a slobôd ústavným súdom nemožno považovať v tomto prípade za dostatočné, pretože zásah do rodičovských práv sa už nedá napraviť ani odstrániť. Nemajetková ujma sťažovateľa spočíva v pocitoch neistoty a krivdy, ktoré boli vyvolané postupom súdov a ujmy spôsobenej absenciou kontaktu sťažovateľa so svojimi deťmi. Postupom súdov bola sťažovateľovi odňatá možnosť osobne sa stretávať so svojimi deťmi, starať sa o ne, vychovávať ich. tráviť s nimi voľné chvíle, čo je pre otca frustrujúce. Deti tak vyrastajú bez jeho vplyvu a vzájomnej lásky. Pocit márnosti jeho snahy dovolať sa spravodlivosti je v súčasnosti nevyvrátiteľný. Priznanie finančného zadosťučinenia vyjadruje tak zodpovednosť súdov za psychickú ujmu, ktorá sťažovateľovi vzniká v dôsledku dlhodobej právnej neistoty.*

Sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 30.000,- €. Uvedené zadosťučinenie zohľadňuje duševnú ujmu sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že boli porušené viaceré články ústavy a dohovoru a ide o opakované porušenie článkov ústavy a dohovoru. Konanie súdov ako kompetentných štátnych orgánov, ktoré ochranu práv zaručených ústavou a medzinárodným dohovorom môžu zabezpečiť, je pre sťažovateľa ujmu, ktorú ani ďalší priebeh konania nemôže napraviť.

Čo sa týka možnosti nápravy porušenia základných práv sťažovateľa, je sťažovateľ toho názoru, že aj v prípade, že by prichádzalo do úvahy zrušenie rozhodnutí konajúcich súdov, vzhľadom na plynutie času, ktoré je v „neprospech“ sťažovateľa, je malá nádej, že by sa sťažovateľ dočkal návratu svojich maloletých detí a obnoveniu jeho opatrovníckeho práva. Uvedenie do pôvodného stavu je teda veľmi neisté a ústavný súd by to mal vziať do úvahy. Aj v prípade, že by sa maloleté deti vrátili do krajiny pôvodu, treba vziať

do úvahy skutočnosť, že sťažovateľovi vznikla iná nenapraviteľná ujma spôsobená dlhodobou absenciou kontaktu sťažovateľa so svojimi deťmi.».

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú

sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Zároveň je v súvislosti s namietaným uznesením krajského súdu potrebné pripomenúť, že ústavný súd nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecného súdu by bola opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo je jedinečný zväzok medzi mužom a ženou. Slovenská republika manželstvo všestranne chráni a napomáha jeho dobru. Manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlija a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom alebo zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných.

Podľa § 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

II.1 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tých základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých namieta, sa mohol sťažovateľ domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných

právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 17 Em 1/2012-315 z 15. apríla 2016 vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe podaného odvolania sťažovateľa. Odvolacie konanie bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 8 CoP 199/2016-334 z 3. augusta 2016. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv prvostupňovým uznesením okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom namietaným uznesením okresného súdu, a preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva na ochranu rodičovstva podľa čl. 41 ods. 1 ústavy a práva na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012

Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ sa vyslovenia porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva na ochranu rodičovstva podľa čl. 41 ods. 1 ústavy a práva na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012 domáhal na tom istom skutkovom základe, ako sa domáha touto sťažnosťou, už sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. februára 2016.

Ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 674/2016 zo 14. decembra 2016 rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení so základným právom na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základným právom na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy a právom na rešpektovanie rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012 porušené boli a zároveň bolo sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol.

Z uvedeného vyplýva, že v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 531/2018 vystupuje identický účastník, ktorý sa domáha vyslovenia porušenia

rovnakých základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní, o ktorých už ústavný súd konal a rozhodol. Inými slovami, sťažovateľ sa domáha v tejto časti sťažnosti, aby ústavný súd konal vo veci, o ktorej už raz právoplatne rozhodol, bez toho, aby sa v tejto časti zmenili podmienky konania.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 199/2016 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priesťahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu

týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom predbežného prerokovania sťažnosti je v tejto časti preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného

súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Em 1/2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 199/2016 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z pripojeného spisu napadnutého konania okresného súdu aj napadnutého konania krajského súdu považuje ústavný súd za preukázané, že konanie sa v uvedenej veci skončilo uznesením okresného súdu sp. zn. 17 Em 1/2012 z 15. apríla 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. augusta 2016, a to v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 8 CoP 199/2016 z 3. augusta 2016.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že k namietanému porušovaniu v sťažnosti označených práv na uvedenom skutkovom základe v čase podania sťažnosti postupom okresného súdu a krajského súdu už nemohlo dochádzať, a preto sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v spojení s namietaným porušením svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní i postupom okresného súdu v napadnutom konaní namieta tiež porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Z judikatúry EŠLP vyplýva (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A č. 131) zjavná spätosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s inými právami zaručenými dohovorom (a teda aj s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, ústavný súd odmietol

sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú.

II.4 K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu rodičovstva podľa čl. 41 ods. 1 ústavy, základného práva na starostlivosť o deti a ich výchovu podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 199/2016

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý súdny proces postupom krajského súdu a napadnutým uznesením vo viacerých argumentačných líniách.

V záujme materiálnej ochrany ústavnosti pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd, vychádzajúc z už citovaného znenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v tejto časti namieta v kontexte tvrdenia nesprávneho rozhodnutia krajského súdu napadnutým uznesením skutočnosť, že krajský súd sa nedostatočne

vysporiadal s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa nedoručenia podstatných dôkazov, keď v napadnutom uznesení uviedol: „K odvolacím námietkam oprávneného ohľadom nedoručenia ním uvedených dôkazov dodáva, že konajúci súd nemá povinnosť doručovať každý vykonaný dôkaz účastníkom konania. Právo účastníkov oboznámiť sa so všetkými dôkazmi alebo prednesenými skutkovými okolnosťami a zaujať k nim stanovisko, zakotvené v čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zabezpečené právom účastníkov nahliadnuť do spisu, robiť si z neho poznámky, výpisy a fotokópie. Vzhľadom na to, že konajúci súd žiadnym spôsobom nebránil oprávnenému ani jeho advokátke v nahliadnutí do spisu, neobstojí jeho odvolacia námietka, že nedoručením namietaných dôkazov boli porušené jeho základné ľudské práva a slobody a odňatá možnosť konať pred súdom.“

Ústavný súd pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a postup, ktorý mu predchádzal.

Pri hodnotení napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia k uvedenému uviedol: „K odvolacím námietkam oprávneného ohľadom nedoručenia ním uvedených dôkazov dodáva, že konajúci súd nemá povinnosť doručovať každý vykonaný dôkaz účastníkom konania. Právo účastníkov oboznámiť sa so všetkými dôkazmi alebo prednesenými skutkovými okolnosťami a zaujať k nim stanovisko, zakotvené v čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zabezpečené právom účastníkov nahliadnuť do spisu, robiť si z neho poznámky, výpisy a fotokópie. Vzhľadom na to, že konajúci súd žiadnym spôsobom nebránil oprávnenému ani jeho advokátke v nahliadnutí

do spisu, neobstojí jeho odvolacia námietka, že nedoručením namietaných dôkazov boli porušené jeho základné ľudské práva a slobody a odňatá možnosť konať pred súdom. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP a podľa ust. § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody.“

Pretože v danom prípade krajský súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov, preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na súdny výkon rozhodnutia z 15. apríla 2016 po právnej i skutkovej stránke a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená námietka odňatia možnosti konať pred súdom je neopodstatnená a nesignalizuje žiadnu možnosť vyslovenia porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že ústavnoprávna relevancia sťažovateľom tvrdeného zásahu do práva na spravodlivé súdne konanie je oslabená aj samotným predmetom napadnutého konania, ktorý spadá pod právne vzťahy, ktoré spadajú do kategórie mimosporových a vo vzťahu ku ktorým je dôvodný osobitný procesný postup vychádzajúci z osobitných procesných princípov. Výsledkom dôslednej procesnej diferenciacie na konania sporové a mimosporové sa vytvára v konaniach osobitne vymedzený priestor pre aktivitu súdu, účastníkov konania, subjektov konania, prispôbenie vybraných procesných postupov a ich právnej úpravy, zvýšenej právnej ochrane vzťahov a subjektov tam, kde je to z hmotnoprávneho hľadiska dôvodné (obdobne Smyčková, R., Števíček, M., Tomašovič, M., Kotrecová, A. a kol. Civilný mimosporový poriadok. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2017, s. 2).

Vyšetrovací princíp a princíp materiálnej pravdy v mimosporových konaniach prenášajú „zodpovednosť“ za priebeh konania v širšom rozsahu na konajúci súd. Pre priebeh dokazovania sa primerane použijú ustanovenia o dokazovaní podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Keďže

mimosporové konanie je ovládané zásadou zistenia skutočného stavu veci, je zrejmé že podkladom rozhodnutia súdu bude sumár zistení, ktoré sa čo najviac približujú skutočnému stavu veci.

Z priebehu konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, je zrejmé, že súd považoval za preukázané, že náhle odobratie maloletých detí od matky by im mohlo spôsobiť ťažké neurotické prejavy, keďže deti žijú už od roku 2011 nepretržite s matkou na území Slovenskej republiky. Táto skutočnosť bola v konaní objektívne zistená na základe psychologického vyšetrenia vykonaného [REDAKOVANÉ] 26. októbra 2015 a 4. marca 2016, ktorá maloleté deti sleduje nepretržite od roku 2012. V napadnutom konaní, kde bezpochyby prevláda a je prvoradým najlepším záujmom dieťaťa, je bez právneho významu, kto tieto dôkazy v konaní predložil. Na skutočnosti objektívneho zistenia týchto informácií by nebolo zmenilo nič ani prípadné vyjadrenie sťažovateľa k týmto dôkazom. Navyše, súd v súlade s čl. 5 ods. 2 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CMP“) postupuje v napadnutom konaní z úradnej povinnosti na základe zákona na účely prejednávania a rozhodnutia veci tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Zo súdneho spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 17 Em 1/2012 ústavný súd taktiež zistil, že okresný súd 16. novembra 2015 doručoval právnej zástupkyňi sťažovateľa vyjadrenie matky doručené okresnému súdu 29. októbra 2015, v ktorom poukázala aj na správu psychologičky [REDAKOVANÉ] z 26. októbra 2015. Právna zástupkyňa prevzala predmetné vyjadrenie 24. novembra 2015. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že odporca o tomto dôkaze vedomosť musel mať, pričom do vydania prvostupňového uznesenia sa k predmetnej skutočnosti nijako nevyjadril ani závery zo psychologickej správy z 26. októbra 2015 nijako nenamietal.

Vzhľadom na uvedené neobstojí preto námietka sťažovateľa, že okresný súd komunikoval iba s matkou, pričom sťažovateľovi nedoručil žiadne dôkazy a ani ho o nich neinformoval.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivé súdne konanie v sťažnosti taktiež uviedol, že maloleté deti v konaní pred okresným súdom neboli vypočuté, keďže z predložených dôkazov vyplýva, že tieto správy (dôkazy) boli vypracované len na základe pohovorov s matkou.

Sťažovateľ poukazuje na to, že súdy nezisťovali názor maloletých detí, a na argument sťažovateľa, ako súdy dospeli k presvedčeniu, aká je vôľa maloletých detí, krajský súd nereagoval.

Podľa § 38 ods. 1 CMP ak je účastníkom maloletý, ktorý je schopný vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne.

Podľa § 38 ods. 2 CMP názor maloletého zisťuje súd spôsobom zodpovedajúcim jeho veku a vyspelosti. Podľa povahy veci zisťuje súd názor maloletého bez prítomnosti iných osôb.

Ústavný súd sa stotožňuje so skutočnosťou, že právo dieťaťa vyjadriť svoj názor v konaní, ktoré sa ho bezprostredne týka, je jeho prioritným oprávnením.

Z dikcie § 38 CMP vyplývajú dve základné kritériá pre vyhodnotenie spôsobu zisťovania názoru maloletého, a to vek a vyspelosť dieťaťa. Vyhodnotenie týchto kritérií je výlučne vecou konajúceho súdu, ktorý posudzuje všetky individuálne okolnosti každého prípadu a predpokladov na strane dieťaťa.

Zo správy z psychologického vyšetrenia vykonaného [REDAKOVANÉ] z 26. októbra 2015, ktorá je v „origináli“ založená v súdnom spise napadnutého konania okresného súdu na č. l. 305-306, je zrejmé, že deti prišli síce do ambulancie v sprievode svojej matky, pri pohovore však ostali samy. Obidve maloleté pri uvedenom pohovore vyjadrili svoju vôľu ostať so svojou matkou ich veku zodpovedajúcim spôsobom: „Keby mali ísť do [REDAKOVANÉ] tak by sa chytili mamke za nohu a nepustili by sa jej“.

Taktiež považovali konajúce súdy za preukázanú vôľu maloletých detí ostať s ich matkou aj zo správy detskej psychologičky [REDAKOVANÉ] z 3. marca 2016, pričom k uvedenému okresný súd uviedol: „... maloletá [REDAKOVANÉ] uviedla, že má rada svojho terajšieho ocka, mamku aj sestričku, chce žiť s nimi a nevie si predstaviť, čo by robila bez nich v cudzej krajine, s cudzími ľuďmi. Má rada svoju školu. Na ocka [REDAKOVANÉ] si trochu spomína, ale nechce s ním žiť...“

Ako z uvedenej správy vyplýva, maloletá [REDAKOVANÉ] uviedla, „že otca nepozná, nevie jeho jazyk, má rada svoju mamku, rodinu. Sama napísala s kým chce žiť: Sú to mamka [REDAKOVANÉ], ocko [REDAKOVANÉ], sestra [REDAKOVANÉ] sestra [REDAKOVANÉ], dedko [REDAKOVANÉ], babka [REDAKOVANÉ], dedko [REDAKOVANÉ] a babka [REDAKOVANÉ]“.

Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že okresný súd vhodným spôsobom zistil vôľu maloletých detí, na ktorú v konaní aj prihliadal a krajský súd sa s uvedenými skutočnosťami a z toho plynúcimi závermi plne stotožnil. Z uvedeného je teda zrejmé, že napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nebolo v tomto smere porušené sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru.

Nad rámec uvedeného je ešte potrebné uviesť, že sťažovateľovi je známa vôľa jeho maloletých detí. Ešte pred podaním tejto v poradí piatej sťažnosti na ústavný súd bolo právoplatne skončené konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 15 P 233/2014 o úpravu práv a povinností k maloletým deťom, ktorého účastníkom bol aj sťažovateľ. Ústavný súd nahliadnutím do predmetného súdneho spisu zistil, že okresný súd v tomto konaní vykonal výsluch maloletých detí 19. októbra 2017 mimo pojednávania vo veci. Maloletá [REDAKOVANÉ] na otázku zákonnej sudkyne, komu chce byť zverená do starostlivosti uviedla, že „mamke“. Taktiež totožne odpovedala aj maloletá [REDAKOVANÉ]. Na pojednávaní konanom 22. novembra 2017, ktorého sa osobne zúčastnil aj sám sťažovateľ, súd oboznámil účastníkov konania s výsluchmi maloletých detí z 19. októbra 2017. Uvedené konanie sa skončilo schválením rodičovskej dohody, pričom sťažovateľ súhlasil s tým, aby boli maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti matky, pričom jeho styk s maloletými deťmi je za prítomnosti ich matky neobmedzený.

Sťažovateľ namieta aj skutočnosť, že okresný súd prehodnotil obvyklý pobyt detí, napriek skutočnosti nenaplnenia podmienok uvedených v čl. 10 nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 a miestom obvyklého pobytu maloletých detí podľa jeho názoru naďalej ostáva [REDAKOVANÉ]. Taktiež uviedol, že konanie o nariadenie súdneho výkonu rozhodnutia nie je konaním o určení obvyklého pobytu detí a okresnému súdu tak neprináleží, aby rozhodoval, kde majú maloleté deti svoj obvyklý pobyt. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd tieto argumenty nevyvrátil, ani sa nimi nezaoberal.

Nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností neupravuje definíciu pojmu „obvyklý pobyt“, iba naň odkazuje v čl. 8 (všeobecná právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu) a v čl. 10 (súdna právomoc v prípadoch únosu dieťaťa).

Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že obvyklý pobyt dieťaťa musí byť určený na základe súhrnu osobitných skutkových okolností každého jednotlivého prípadu. Okrem fyzickej prítomnosti dieťaťa v členskom štáte musia byť zohľadnené ďalšie faktory, z ktorých je možné vyvodit', že táto prítomnosť nemá dočasný alebo príležitostný charakter a že pobyt dieťaťa odzrkadľuje istú mieru začlenenia do sociálneho a rodinného prostredia. Do úvahy treba vziať najmä trvanie, pravidelnosť, podmienky a dôvody pobytu na území členského štátu, štátnu príslušnosť a presťahovanie rodiny do tohto štátu, miesto a podmienky školskej dochádzky, jazykové znalosti a rodinné a sociálne väzby dieťaťa v danom štáte (C – 523/07, body 37 – 39).

Okresný súd vo svojom uznesení z 15. apríla 2016 uviedol: *«Súd po preštudovaní spisového materiálu návrh oprávneného na nariadenie súdneho výkonu rozhodnutia spočívajúceho v nariadení návratu maloletých detí [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na územie a pod jurisdikciu [REDAKOVANÉ] zamietol a to z viacerých dôvodov. V prvom rade súd prihliadal na skutočnosť, že maloleté deti sa na území Slovenskej republiky nachádzajú od januára 2011, pričom počas uvedenej doby sa plne integrovali do svojho okolia, navštevovali tu predškolské a v súčasnosti aj školské*

zariadenie, v ktorom dosahujú výborné výsledky, navštevujú záujmové krúžky, majú vytvorené silné citové väzby na rodinu matky, ako aj ostatných príbuzných a známych, na kamarátov z predškolského a školského zariadenia, či z okolia, kde bývajú. Rovnako majú zabezpečenú aj zdravotnú starostlivosť. Súd preto prehodnotil aj obvyklý pobyt maloletých detí, ktorého definícia v zmysle článku 8 ods. 1 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 bola ustálená Súdnym dvorom EÚ a ktorý zodpovedá miestu odzrkadľujúcemu istú mieru začlenenia dieťaťa do sociálneho a rodinného prostredia, pričom toto miesto musí stanoviť vnútroštátny súd, s prihliadnutím na všetky osobitne skutkové okolnosti každého jednotlivého prípadu.

Ďalšou podstatnou skutočnosťou, ktorá viedla súd k zamietnutiu návrhu oprávneného je nepriaznivý zdravotný stav maloletých detí, ktorý by sa v prípade „vytrhnutia“ maloletých detí z domáceho prostredia a ich premiestnenia na územie ich predošlého pobytu mohol výrazne zhoršiť a predovšetkým by mohol byť ohrozený ich ďalší psychický vývoj. V neposlednom rade súd pri rozhodovaní zbral do úvahy aj skutočnosť, že oprávnený dlhodobo neprejavuje o maloleté deti skutočný záujem, deti ho nepoznajú a za svojho otca považujú manžela matky. Podľa názoru súdu, nič nebránilo otcovi, aby od roku 2011 maloleté deti navštívil, prípadne, aby sa o ne zaujímal, napr. prostredníctvom sociálnych sietí, či telefonicky. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že súdu fakticky nie je známy aktuálny pobyt oprávneného, nakoľko tak v tomto, ako aj v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 15 P/233/2014 nie je možné zistiť jeho aktuálnu adresu pobytu, keďže z relácií poštového doručovateľa vyplýva, že oprávnený na jedinej súdu známej adrese nie je známy a právna zástupkyňa oprávneného do dnešného dňa jeho aktuálnu adresu neoznámila. Taktiež plnenie vyživovacej povinnosti zo strany oprávneného sa realizuje prostredníctvom súdneho exekútora.

V danom prípade si súd dovoľuje poukázať na to, že realizácia výkonu rozhodnutia o navrátenie maloletých detí nemôže byť prípustná aj z toho dôvodu, že premiestnenie maloletých detí do [REDACTED] by nebolo v ich záujme, čoho dôkazom sú aj správy odborníkov z oblasti zdravotníctva, a to pediatra a klinického psychológa, ďalej vôľa maloletých detí zostať v prostredí, v ktorom vyrastajú a do ktorého sa výrazne etablovali, ako aj vyjadrenie kolízneho opatrovníka, t. j. súdom ustanoveného orgánu, ktorý v konaní vystupuje za maloleté deti a háji ich záujmy pred záujmami tretích osôb, teda aj ich rodičov. V zmysle

citovaných článkov Dohovoru o právach dieťaťa je totiž potrebné povýšiť záujem dieťaťa pred akýmkoľvek záujmami ostatných osôb a toto musí byť aj základným hľadiskom pri všetkých činnostiach týkajúcich sa detí. Práve maloletým deťom sa má poskytnúť taká ochrana a starostlivosť, ktorá je nevyhnutná pre ich blaho.

Súd v tejto súvislosti odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (konkrétne na významný precedens v tomto ohľade a to rozhodnutie Veľkej komory vo veci Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko zo dňa 6. 7. 2010), ktorý v podobnom prípade rozhodol, že vykonaním návratu dieťaťa by bol porušený článok 8 Dohovoru s odôvodnením, že i keď matka premiestnila dieťa protiprávne v rozpore s nariadením domácich súdov (v tomto prípade mysliac izraelských súdov), ktoré jej toto zakazovali, sa malo na prvom mieste prizeriť na záujmy dieťaťa. Šlo o zachovanie rodinných väzieb, ale taktiež o zabezpečenie jeho vývoja v zdravom prostredí. Koncept najlepšieho záujmu dieťaťa bol obsiahnutý v Haagskom dohovore, ktorý v princípe vyžadoval urýchlený návrat uneseného dieťaťa, okrem prípadov existencie vážneho rizika, že navrátením dieťaťa by bolo toto vystavené fyzickej alebo duševnej ujme. Európsky súd pre ľudské práva výslovne citoval, že ak návrat bol vykonaný určitý čas po únose, dieťaťa mohlo to podkopať vhodnosť použitia Haagskeho dohovoru, takto by to bol v podstate nástroj procesnej povahy. Aj keď maloletý by bol vo veku, v ktorom má určitú schopnosť adaptácie, skutočnosť, že by bol opätovne „vykorenený“ zo svojho momentálneho prostredia, by pre neho mala pravdepodobne vážne následky. V závere sa Európsky súd pre ľudské práva vyjadril, že návrat dieťaťa by nebol v jeho najlepšom záujme.

Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecne pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné dohovory, je nimi viazaná a tieto majú prednosť pred vnútroštátnym zákonodarstvom. Vzhľadom na vyššie uvedené viazanosť predpismi medzinárodného práva, ako aj s prihliadnutím na značnú podobnosť oboch prípadov, je nutné konštatovať, že návrat maloletých detí by jednoznačne nebol v ich záujme a spôsobil im vážne psychické následky, čím by sa toto konanie dostalo do rozporu s medzinárodným právom prezentovaným danou judikatúrou.

Súd opätovne zdôrazňuje, že aj v konaniach o výkone rozhodnutia o výchove maloletých detí je potrebné prihliadať v prvom rade na najlepší záujem maloletých detí, ktorý je v tomto prípade prvoradý, na ich stabilné rodinné a sociálne prostredie, na citové

väzby maloletých detí na matku a ostatných členov rodiny, ako aj na skutočnosť, že maloleté deti sa už zžili s prostredím, v ktorom vyrastajú. Súd preto na základe všetkých vyššie uvedených skutočností a s poukazom na citované zákonné ustanovenia o návrhu oprávneného rozhodol tak, ako je to uvedené vo výfukovej časti tohto rozhodnutia.»

Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol: «Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s dôrazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutie Veľkej komory vo veci Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko zo 6. 7. 2010), vychádzajúc z najlepšieho záujmu dieťaťa, ktorý musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami, sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi, v zmysle čl. 3 dohovoru (z. č. 104/1991 Zb.) konštatuje, že mal. [REDAKOVANÉ] ktorá mala v čase príchodu na územie Slovenskej republiky 5 rokov a v súčasnosti má 10 rokov, prežila väčšinu svojho života od doby, kedy bola schopná uvedomovať si svoju existenciu v okolitom svete a pomyselne umiestniť svoju osobu v čase a priestore na území Slovenskej republiky. Rovnako tak mal. [REDAKOVANÉ] ktorá mala v čase príchodu na Slovensko 3 roky a v súčasnosti má 8 rokov, prežila takmer celý život aktívneho vnímania seba a okolia na Slovensku. V tejto súvislosti dodáva, že mal. deti vo veku troch a piatich rokov nie sú schopné vnímať a pochopiť skutočnosť, že boli neoprávnené premiestnené na územie iného štátu, sú schopné vnímať len prítomnosť buď známych a blízkych osôb alebo cudzích osôb a na základe toho vyhodnocujú, či sa cítia bezpečne a komfortne alebo nie. Nedokázali preto svoj odchod vnímať ako negatívnu a nechcenú skúsenosť, ako opustenie miesta ich obvyklého pobytu, nakoľko odišli s matkou, ktorá je v tomto veku detí prevažne dominantne blízkou osobou v ich živote. Konštatuje, že maloleté deti prišli na Slovensko vo veku, kedy si ešte len začínali aktívne budovať sociálne väzby s okolitým svetom, preto sa prirodzene integrovali medzi ostatných rovesníkov, nadviazali vyššie sociálne putá s tretími osobami a prirodzene si vytvorili sociálne zázemie a svoj domov. Poukazuje na to, že maloleté ani v súčasnosti, vzhľadom na ich vek a stupeň vývoja, nie sú schopné pochopiť skutočný právny význam výkladu pojmu „obvyklý pobyt dieťaťa“ s poukazom na to, že výklad tohto pojmu nebol jednoznačný, bol komplikovaný a bol predmetom viacerých diskusií odbornej verejnosti, ani skutočnosť, že v mieste, v ktorom žijú, a ktoré považujú za bezpečné

a stabilné miesto, sa zdržiavajú neoprávnené. Odvolací súd je toho názoru, že pojem najlepší záujem mal. dieťaťa možno vo veku mal. [REDACTED] a [REDACTED] chápať ako vytvorenie stabilného, rodinného a výchovného prostredia, vhodného pre ich zdravý duševný rast a vývoj, napredovanie, vzdelávanie, oddych a poznávanie sveta, ako aj zabezpečenie ich odôvodnených potrieb, s cieľom zabezpečiť im čo najlepšie podmienky a pripraviť ich na plnohodnotný a zmysluplný život dospelaj svojprávnej osoby, zodpovednej za seba a svoje okolie. Zohľadňujúc všetky tieto objektívne okolnosti dospel odvolací súd k záveru, že je nevyhnutné rozhodnúť o návrhu na výkon právoplatného rozhodnutia o návrate mal. detí do krajiny ich obvyklého pobytu a posúdiť rozpor medzi právnym obvyklým pobytom maloletých a miestom v ktorom v skutočnosti žijú, a ktoré považujú za svoj domov v súlade s ich najlepším záujmom. Vzhľadom na to, že maloleté nie sú schopné pochopiť právny význam pojmu obvyklý pobyt, nie je možné od nich spravodlivo žiadať, aby opustili prostredie, ktoré dôverne poznajú, cítia v ňom pocit bezpečia a stability, vytvorili si systém sociálnych väzieb a vzťah, a v ktorom im pribudol ďalší súrodenec, s ktorým od jeho narodenia žijú v spoločnej domácnosti, len dôvodu, že pochybením všetkých zúčastnených a zodpovedných strán si svoj domov vytvorili v štáte, ktorý nie je ich obvyklým pobytom. Zdôrazňuje, že maloleté dieťa nie je vec, ktorá je stála, nemenná a nevyvíja sa až do právoplatného skončenia súdneho konania, ale je živou bytosťou, ktorá neustále rastie, vyvíja sa. svoj život prispôsobuje aktuálnemu stavu prostredia a jeho osobnosť sa formuje vo vzájomnej ingerencii s vonkajším prostredím. Na základe týchto skutočností je odvolací súd toho názoru, že pochybenie kompetentných osôb zodpovedných za život, zdravie a zachovávanie práv maloletých nemôže byť na škodu ich najlepšieho záujmu, preto napriek tomu, že maloleté deti nežijú v krajine ich obvyklého pobytu, nie je možné spravodlivo od nich žiadať, aby sa vo svojom veku snažili pochopiť z ich pohľadu zložitý právny režim návratu mal. detí do krajiny ich obvyklého pobytu, prerušili všetky svoje sociálne väzby a zmierili sa s trvalým odchodom z miesta, ktoré považujú za svoj domov. Zdôrazňuje, že vzhľadom na zákonom a celou spoločnosťou chránené práva a právom chránené záujmy maloletých detí, nemôže mať výkon právoplatného rozhodnutia prednosť pred ich najlepším záujmom, pretože týmto postupom by mohlo dôjsť k vážnej a trvalej škode na zdravom telesnom a duševnom vývoji maloletých detí a to v oveľa väčšom rozsahu, aká vznikne na právach ostatných oprávnených osôb nevykonaním právoplatného súdneho rozhodnutia.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že toto rozhodnutie zohľadňuje vo významnej miere aj rodičovské práva a povinnosti otca maloletých, nakoľko vytrhnutím maloletých z miesta, ktoré považujú za svoj domov, by výrazne sťažilo obnovenie ich vzťahu s otcom a narušilo by ich pozitívne vnímanie jeho osoby, ako ich rodiča, nakoľko by u nich prevládol smútok za prostredím, v ktorom žili a svoj odchod by nedokázali racionálne pochopiť a prijať. Konštatuje, že otec má možnosť obnoviť svoj rodičovský vzťah s maloletými deťmi v prostredí, v ktorom sa cítia bezpečne, čo má pozitívny vplyv na rýchlosť a intenzitu obnovenia a upevnenia ich citových väzieb ako aj prinavrátania jeho osoby do ich života a okruhu im blízkych osôb.»

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd aj krajský súd prejednali a rozhodli predmetnú vec v súlade s najlepším záujmom maloletých detí, ktorý bol prioritným kritériom, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné vzhľadom na už všetky uvedené skutočnosti aj prehodnotiť obvyklý pobyt maloletých detí, pričom zisťoval všetky relevantné skutočnosti pre nariadenie výkonu rozhodnutia.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že z obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu sa presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v súdnom konaní dostal odpoveď na všetky podstatné otázky týkajúce sa jeho námietok, súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel taktiež k záveru, že sťažovateľom namietané skutočnosti neindikujú možnosť vysloviť ani porušenie v sťažnosti označených práv hmotného charakteru, t. j. základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec uvedeného považuje ústavný súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že sťažovateľ v súčasnej dobe nie je vylúčený zo života svojich maloletých detí, ale po schválení rodičovskej dohody v decembri 2017 má možnosť postupne obnoviť vzájomné väzby s nimi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018